

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravišstvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

K notranjemu položaju.

Na Dunaji 13. julija.

„Čudno prikazen smo doživeli zadnje dni. Morda ni mrtvorjeno dete ta prikazen, nekateri jej prorokujejo celo dolgo življenje. Pa četudi se bi razpršila in bi jo ironizovati utegnili bližnja bodočnost, zanimiva je dokaj in gotovo zasluži, da se nam vsaj kot „moment-fotografija“ ohrani v spominu.

Ministri, najbolj izvoljeni političarji, so se umaknili iz velikomestne vročine in v hladnih sencah delajo sedaj privatno politiko. Tudi gospoda pl. Gautscha agitacija za nemščino, s katero je Čehe vznemirjal, je prestala. Na krmilu je tedaj tišina. Tem bolj pa pluskajo valovi javnosti, ker vznemirjajo jih članki časopisov in govori državnih poslancev. Tako dela se situacija, ki je dovolj zanimiva, da se na hip naslika.

Zanimivost njena tiči v tem, da kaže narobe — svet. Tam kjer bi se pričakovalo cvetje zadovoljnosti, prikazuje se trnje prevare, a odkoder so še pred malo dnevi molele ostre pušice, tam so sedaj videti mehke in voljne ročice. Sedem let Taaffejeve dobe je minulo in ker se je zopet jednolično zaključil državni zbor, pretresa se tudi te dni politična bilancija, kakor je bilo v prejšnjih letih. Ali razlika je mimo danes in mimo včeraj nenavadno velika. Glasila državnozbornske desnice, ki so ves čas zadnjega zasedanja opravljala radovoljno službo sedanjemu kabinetu, te se sedaj kažejo v velikem nezadovoljstvu, kakor bi se šele sedaj spomnili, da leta in leta tlako delajo. Najmerodavnejši organi desniških klubov krepko poudarjajo, da se krogi, katere zastopajo, varane čutijo in da jim grof Taaffe ni več tisti, ki bi jih hotel ali mogel zadovoljiti. Na drugej strani pa vidimo, da se opozicija po svojih časopisih dobrika sedanjemu vladu, iste vladi, katero je še nedavno strastno napadala. Opozicijskim organom se sedanjemu položaju vidi tako ugoden za nemštvo, da so začeli hvaliti grofa Taaffeja, osobito ker se jim vidi, da bode po njihovej volji vsa bližnja bodočnost s pomočjo sedem let nepričnanega grofa Taaffeja.

To je sedaj pravi narobe-svet, pravi kuriozum.

Posebnost sedanjega položaja se čuti zlasti vsled dveh istin, ki sta nas iznenadili zadnje dni. Bila je to prvič izjava staročeskega glasila, a drugič glas iz nemško-narodnega kluba. Kar si poprej čul iz jednih ust, to sedaj čuješ iz drugih: hvala staročeskega glasila se je prevrgla v grajo, graja nemško-narodna v hvalo — grofu Taaffeju.

Izmej vseh desniških organov je sedanji kabinet najkrepkeje in s čudovito doslednostjo podpirala „Politik“ v Pragi. Izimši nezasavisne slovenske liste, kateri bi bili narodnega greha krivi, če bi se zadnja leta po tolikih prevarah zibali v zadovoljnosti s sedanjimi razmerami, bili so ostali organi sedanjega sistema zelo zvesti, a v nobenemu bi tako ne osupnil članek, ki ga je zadnje nedeljo priobčila „Politik“. Tu se naravnost trdi, da je vse sedanje napetosti mej narodi kriv grot Taaffe sam. Ona sicer meni, da je grof Taaffe to zakrivil, ker ni otvoril boja mej avtonomisti in centralisti, nego je pustil narodnostni boj. Mi bi preje rekli, da je vzrok obče nezadovoljnosti tam, kjer ga je bila še prej „Politik“ našla, namreč v tem, da sedanja vlada ni še zvršila enakopravnosti, da hoče biti nad strankami, to je pustiti, da uživajo Nemci „pravice“, ki so si jih bili sami dali, Slovani pa krivice, katere bi imel odpraviti grof Taaffe po svojem izrečenem programu. Ali to že bode, kakor je — poglavitno je, da „Politik“ prav odločno zanikava uspehe sedanjega kabineta. In tudi sicer je krotka ta ovca stopila trdo na noge, videč, kako naučni minister išče po čeških šolah nemščine in kako jo zahteva, — prav nič v duhu državnih osnovnih postav. S kratka, končno je tudi od glasila češkega kluba došla trda, a prava obsodba sedanje politike!

Temu nasproti članki in govori opozicije. Da govorniški in pismeni organi nemško-avstrijskega kluba že delj časa koketujejo z grofom Taaffejem, je znano. Ali novo, pa tem bolj značilno je to, da se je nemško-narodni klub, ki je bil poprej kakor lev in ris proti grofu Taaffeju, sedaj začel prijaznega delati, zadovoljnega kazati s poti, na katere je zašel grof Taaffe. Jeden nemško-narodnih poglavarjev, poslanec dr. Steinwender, je zadnje nedeljo s svojim govorom v Kremsu pokazal, da znajo ra-

dikalni Nemci vino svoje opozicije tudi z vodo mešati, če politika tako nanese. Ministru Gautschu in ministru Bacquehemu je nemški „ultra“ sestavil prelaskavo pričevanje in dejal je, da sme nemška opozicija popolnoma zadovoljna biti s tekom stvari. Premembe, ki so se zvršile v kabinetu, — je dejal — neso slučajne, ker na mesto prejšnjega trgovinskega ministra stopil je sedanji, a na mesto mehkega naučnega ministra stopil je neznansko nabrušen („ungemein schneidiger“) minister. Ta nova ministra sta — če se tudi pokazati ne smeta — centralista. Dr. Steinwenderov proroški duh tudi vidi, da bosta slovo dobila Pražak in Dunajevski, potem pa bode ministerstvo samih uradnikov in takemu opozicije ne bo delal nemški klub. S tem govorom, ki je nekaka oljkina vejica za grofa Taaffeja, pravi „D. Ztg.“, strinja se vsa nemško-narodna stranka.

Čakati bode, kaj pride iz te interesantne lupine. Po sedmih letih Taaffejevega vladanja se je začelo tako mešati. Bati se je, da so Nemci pametni postali, ker neso sedem let pametni bili Slovani in drugi na desnici. Zanimivo trenutje!

K zgodovini naše ravnopravnosti.

(Konec.)

Naš kantonski gospod poglavar se zgovarja: 1. da nam zato ne more po slovensko pisati, ker ni do zdaj nobeniga slovenskiga slovarja. Na to mi ponižno odgovorimo, da kantonski gospod poglavar ne rabi nobeniga slovarja, ko se z nami pogovarja, ravno tako bi ne potreboval nobeniga slovarja, če bi nam ob kratkim to zapisal, kar nam sicer z besedo pove, ker vse to, kar imamo mi s kantonskim poglavarstvom opraviti, niso kake zavite pravdarske ali sodniške reči. Če pa hoče vender kak slovar rabiti, je že nam kmetam, ki kmetijske rokodelne ino narodske novice beremo, znano, da je g. Janežič v Celjovci en tak slovar na svitlo dal. Verh tega pa pravi kantonski gospod poglavar, da kar njega zadene, dobro po slovensko pisati zna; njemu torej ne bo nobena težava. Kar pa pisarje tiče, mu je vse eno če nemške ali slovenske najme; za pošteno plačilo bo tudi pisarje dobil, ki bodo bolji, ko pa ti, ki jih zdaj ima.

LISTEK.

Tri slike.

(Ruski spisal I. S. Turgenev, prevel Osamélec.)
(Dalje.)

Ivan Andrejevič je bil strašno redkobeseden; kot dokaz njegove molčljivosti naj služi ta znamenita resnica, da v teku dvajsetih let ni rekel ni jedne besede svoje soprogi Ani Pavlovni. V obče so bili njegovi odnošaji nasproti Ani Pavlovni jako čudni. — Ona je vodila vse domače gospodarstvo, pri večerji sedela je vselej poleg svojega moža — brezobzirno kaznoval bi bil on človeka, ki bi se bil osmelil ter jej rekel nespoštljivo besedo — vender sam ni nikedar z njo govoril; ni se dotaknil njene roke. Ana Pavlovna je bila boječa, blede, mrtva ženska; vsak dan molila je kleče v cerkvi in nikedar se ni nasmejala. Pravijo, da sta poprej t. j., preden sta prišla v vas, skladneje živela; govorili so tudi, da je Ana Pavlovna prelomila svojo zakonsko dolžnost, da je mož zvedel o njenem prestopku. . . Naj bo to že kakorkoli, a Ivan Andrejevič pomiril se ni z njo niti na smrtni postelji. O priliki njegove zadnje bolezni se ni premaknila od njega, on pa, kakor je bilo videti, ni

se zmenil zanjo. Neko noč sedela je Ana Pavlovna v spalnici Ivana Andrejeviča; on ni mogel zaspiti — luč gorela je pred podobo; sluga mojega deda, Judič, o kojem vam bom pozneje omenil dvoje besed, šel je iz sobe. Ana Pavlovna je ustala, šla preko sobe ter ihteč pala na kolena pred možovo posteljo, hotela je nekaj reči — stegnila je roki. . . Ivan Andrejevič pogledal jo je — in s slabim glasom, a trdo zakričal je: „fant!“ Sluga je ustopil, Ana Pavlovna je hitro ustala ter omahuje se vrnila na svoje mesto.

Otroci Ivana Andrejeviča so se ga nenavadno bali. Odrasli so v vasi in bili priče, kako čudno se je obnašal Ivan Andrejevič nasproti svoji ženi. Vsi so strastno ljubili Ano Pavlovno, a pokazati neso smeli svoje ljubavi. Ona sama se jih je nekako ogibala. . . Vi gospoda, pomnite mojega deda, do svoje smrti je vedno hodil po prstih in šepetaje govoril. . . to je navada! Moj ded in njegov brat Ivan Ivanovič sta bila navadna, dobra, tiha in otožna človeka; moja grand tante Natalija omožila se je, kakor veste, z nekim surovim in neumnim človekom ter gojila zanj do smrti tiho, jednakostrastno, ovčjo ljubezen — tak pa ni bil njihov brat Vasilij. Menim, ka sem vam povedal, da ga je Ivan Andrejevič ostavil v Peterburgu. Takrat bil je dvanajst let

star. Oče izročil ga je skrbi nekega oddaljenega sorodnika, ne več mladega, neoženjenega človeka, strašnega volterijanca.

Ko je dorasel, stopil je Vasilij v službo. Ni bil visoke rasti, a lepo složen in nenavadno okreten; krasno govoril je francoski ter se ponašal, kako ume boriti se z meči. Smatrali so ga za jednega izmej odličnih mladeničev v začetku carstvanja Katarine. Moj oče mi je često pripovedoval, da ni poznal nobene starke, ki bi ne bila omenila brez srčne radosti Vasilja Ivanoviča Lučinova. Mislite si človeka z nenavadno trdno voljo, strastnega in premišljenega, potrpežljivega in smelega, neprijetno prikrita in — po besedah njegovih vrstnikov — očarujoče — bajno ljubeznivega. Poznal ni niti vesti, niti dobrote, niti pravičnosti, dasi ga nihče ni mogel imenovati odločno — hudobnega človeka. Bil je samoljuben — a znal je skrivati svoje samoljubje, in strastno je ljubil neodvisnost. Kadar je Vasilij Ivanovič smehljaje ljubeznivo zamežikal z očmi, kadar je hotel koga očarati, pravijo, je bilo nemogoče se mu protiviti — in celo ljudje, ki so bili prepričani o suhoti in hladnoti njegove duše, podajali so se večkrat uplivu njegove očarujoče mogočnosti. Iskreno služil je samemu sebi ter prisilil druge, da so služili za njegovo dobro, in

2. pravi, da nima nobeniga višiga povelja nam po slovensko dopisovati. Pa nasproti mi tudi ne moremo verjeti, da bi kako tako viši povelje bilo, da naj nam terdim slovenkam kantonske poglavarstvo po nemško dopisuje. Namest taciga povelja se bere v državni vladbini ustavi za avstrijsko cesarstvo dano od Njih cesarske svetlosti Franca Jožefa ino Njih ministrov od 1849. leta, 4. sušca v §. 5. to: „Vsi narodi imajo enake pravice in vsak narod ima nerazžaljeno pravico svojo narodnost ino jezik varovati.“ Zato tudi kar iz Dunaja ali iz Ljubljane pride, je vse po slovensko ino po nemško. Če svitli Cesar, gg. ministri ino deželni gospod poglavar skerbe slovenkam slovenske dopise pošiljati, menimo, da bi kantonsko poglavarstvo imelo tudi ta razgled posnemati.

3. častitljivo kantonsko poglavarstvo pravi: „Saj se per nas v pisarnici po slovensko govori.“ Na to naj nam bo podpisanim županam dovoljeno opomniti, da se je tako počelo tudi pred sušcam ali pred ustavo; pa najviši glave spoznajo, da to še ni zadosti, temuč da je vse národnosti enako spoštovati, ne li z besedo, ampak tudi s pisanjem. Kdor bi mislil, da je svitli Cesar z enakopravnostjo nam li pravico slovensko govoriti dodelil, se nam popolnoma zdi, da se moti. Viši gospodje gotovo nam terdim slovenkam ne bodo perporočali slovensko govoriti, kakor nam naših potokov ino rek ne perporočajo zastoj piti, saj se to že samo od sebe razume brez de bi kdo perporočal.

4. pravi naš kantonski g. poglavar, da nekteri župani žele nemške dopise. To je vse mogoče, ali mi se ne pečamo za druge, mi prosimo li svojo pravico. Sicer pa so taki ljudje, ki mislijo, da pred gosposko, tudi zdaj kakor pred ustavo sme li nemško pisanje obveljati; zraven so pa taki ljudje tako nevedni, da ne vedo, da malo ali skoro nič nemšine ne vedo; njih nemški sestavki so polni pomot in komaj umeti, ali pa še celo ne, kakor od tacih slišimo, ki te reči bolj vedo kot mi. Sole so enastransko na Slovenskim slovenšino odrivale, še slovensko pisati niso učile; nemšine pa terdih slovincov v kacij malih letih niso mogle zučiti, tako se zdaj marskomu slovenšina in nemšina v pisanji vpira, desiravno več tacih misli, da nemško pisati znajo. Take pertozbe smo mi od dozdanjih šol semtertje slišali, in take razglede tudi vidimo.

Nekteri župani so v kakim takim kraji, kjer se nekteri nemški pismoučeni znajdejo. Per ti okoljšini oni potrebe slovenšine per svojih županijskih opravilih ne čutijo.

Tukaj še to opomnimo, da je tudi slovenkam slovenske dopise težko umeti, če so ti dopisi taki, kakoršen je bil tisti, ki ga je bilo enkrat častito kamniško kantonsko poglavarstvo okoli razposlalo, v starim pravopisi, kateri zdaj ni več v navadi. Ta dopis je bil revno pisan in poln pomot, vender smo ga razumeli, če tudi težko. Sicer pa kolikor je bil ta dopis revniši, toliko bolj je pričal, kako je njegov pisarju malo in malo za slovenšino mar, in kako malo ume, kaj boče visoko ministerstvo reči, ktero postave tudi v zdaj navadnim slovenskim pravopisi izdaja. Pa če nam naše častitljivo kantonsko

poglavarstvo tudi še tako revno po slovensko piše, umeli bomo.

5. pravi kamniško kantonsko poglavarstvo, da če hočemo slovenske dopise, si moramo posebniga pisarja na svojo rajtengo per kantonskim poglavarstvu za slovenska pisanja deržati. Ali ker ustava take pisarje terja, ki so našega jezika vajeni, tega mi nismo dolžni. Kolikor tudi vemo, so učeni in mogočni gospodje očitno rekli: „Vradniki so zavoljo ljudstva, ne pa ljudstvo zavolj vradnikov.“ Ino dalje: Loži ino spodobniši je, da se vradniki uče jezika ljudstva, namest da bi se ljudstvo učilo ptujiga jezika vradnikov.“ Ker so že obstoječi vradniki od viši gosposke zavolj nas postavljeni, naj se tudi zavolj nas našiga jezika uče, da bodo res za nas. Mi mislimo, da po duhi ino postavah našiga svitliga Cesarja ino njegovih ministrov govorimo, če pravimo, da mora pisarnica našiga kantonskiga poglavarstva biti slovenska, vsaj kar nas zadene, ino per vsim tem terdi naš častitljivi kantonski poglavar, da je njegova pisarnica brez vsiga ozira samo nemška.

Nam ni mar v katerim jeziku se drugim do pisuje, akoravno vemo, da jih veliko želi li slovenske dopise prejemati. Mi torej nismo hotli okoli drugim te prošnjo v podpis pošiljati, ampak kar za se prosimo, s tem vemo, da bo tudi veliko drugim vstreženo, ker je potrebno ino pravično.

Z narvečim spoštovanjem, ino z vso ponižnostjo se poklonimo Vaši Visokovrednosti.

Na Lokah 7. kozoperska 1850.

Jožef Smolnikar, župan na Lokah v Tuhinski dolini.

Luka Urankar, župan Podhruško v Tuhinski dolini.

+ Štefan Urankar, župan Hrušovke, skuz mene Jožef Smolnikar.

+ Gregor Slapnik, Šmartinski župan, skuz mene Luka Dolenc podpisan.

+ Gašper Hribar, župan v zgornim Tuhinji, skoz mene Anton Sorc.

Tomaž Jeretina, župan Češence.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. julija.

Kakor „Deutsche Volkszeitung“ piše, bliža se **nemški klub** svojemu razrušenju. Mnogo po slancev bilo je pristopilo temu klubu, ker so jih prisilili volilci, po svojem mišljenju pa ne spadajo vanj. Sprva se je mislilo pl. Plennerja narediti za vodjo temu klubu. Poslali so bili deputacijo k njemu, katerej je pa odgovoril: „Jaz hočem biti ministerski predsednik, zato pa potrebujem parlamentarne večine, zlasti pa podpore veleposestnikov, s katerimi se ne smem spreti; nemški nacionanci se mi bodo že sami pridružili.“ Ako se klub ne bode v kratkem kako preosnoval, misli omenjeni list, bode v kratkem razpal. Najbolje bi bilo, če bi se Schönerer in njegovi pristaši pridobili za nemški klub.

Vnanje države.

Verifikacijski odsek **srbke** skupščine imel bode mnogo dela, kajti samo proti trem volitvam ni ułożen noben ugovor. Volitve vladnih pristašev bile so brez izjeme jako nezakonite, kajti policija

je strašno pritiskala na volilce. Proti volitvam opozicionalcev pa ni od strani volilcev nobenih ugovorov, a napravila jih je policija sama na podlagi raznih pristranskih preiskovanj. Ker je policija v Niši tako brezozirno postopala, sta se že dva naprednjaka pridružila opoziciji. Krizmanović in Kundović sta se že pritožila proti vladni in policiji pri kralji. Opozicija se nekda ne bode udeleževala zborovanj, dokler se ne naredi konec takemu samovoljnemu postopanju policije in se ne začne proti njej preiskava. Garašanin je nekda že zaukazal preiskavo, katera pa bode seveda le navidezna. Oficijski listi pišejo, da se vlada ne bode udala opoziciji. Ko bi opozicija ostavila zbornico, bil bi po njih mislih to le dokaz, da se v Srbiji ne more več ustavno vladati, ter bode vlada odpravila ustavo.

O napredku **Bolgarije**, od kar je osvobojena, piše nek angleški potnik mej drugim sledeče: „Prepričan sem, da imajo Bolgari prihodnost. Noben kos zemlje ni neobdelan izvzemši kraj okrog Varne. Nove zgradbe so jako dovršene. Na progi Šipka-Ruščuk ga ni mostu, ki ni vzgledno in trdno narejen; ravno tako dovršena so vladna poslopja. Ruščuka skoro ne moreš več spoznati. Narod je delaven; vojak nosi svojo obleko ponosno in dostojno ter je z vsakim prijazen.“

Kakor se „Pol. Corr.“ javlja iz Sofije, ni v **Makedoniji** nikakih bolgarskih agitatorjev. Bolgarska vlada bi tudi ne pustila, da bi bolgarski državljani hodili nemir delat v Makedonijo, kajti bolgarska hoče ohraniti največjo lojalnost proti Turčiji. Ako res kdo ruje v Makedoniji, so to Grki.

Ruski listi s tem opravičujejo postopanje vlade, kar se tiče Batuma, da nikakor ne bode več dolgo, da si Avstrija prisvoji Bosno in Hercegovino. Skoro gotovo je, da bi tedaj nič ne koristil ugovor Rusije. Zategadelj se pa hoče ruska vlada drugej odškodovati za bližnjo avstrijsko prisvojenje Bosne in Hercegovine, za zgubo upliva v Bolgariji, ter kolikor se da izogibati vojni.

Abesinski kralj je zaukazal svojim podkraljem, namestnikom, patrijarhom in vojskovodjam, zbrati se koncem avgusta v njegovej prestolnici Gondaru. Nekateri mislijo, da boče kralj tedaj svojega staršega sina proglasiti svojim naslednikom, drugi pa, da namerava začeti kako večjo vojno. Podkraljem in namestnikom je tudi naročeno, da prinese sabo zaostale davke.

Ker so volitve za sedanjega **angleškega** ministerskega predsednika tako neugodno izpale, je pričakovati, da bode v kratkem dal svojo ostavko. Potem bode se poskusilo sestaviti ministerstvo iz konservativcev in liberalnih unijonistov, v katero se bi poklicala mej družimi Salisbury in Hartington. Če se bode taka vlada tudi sestavila, vendar se najbrž ne bode mogla dolgo obdržati. Mej konservativci in liberalnimi unijonisti pokazal se bode kmalu kak razpor, in zopet bodo Parnellovci odločevali v parlamentu. Zategadelj irski listi izražajo nado, da ne bode dolgo, ko bode konservativna vlada sama prisiljena parlamentu predložiti novo irsko predlogo, ki bode Ircem dovoljevala še večjo samostojnost, kakor jo je hotel jim dati Gladstone.

Dopisi.

Od istrsko-kranjske meje 15. julija.

[Izv. dop.] Znano je vsacemu, kdor se količkaj za Istro zanima, kaj je Karnjel. Znano je, kako si ve on, s prva ponižen, a čedalje predrznejši, s zvijačo podjarmiti Slovane, da ga potem izsezuje in — zaničuje. Vsako važneje mesto oblastno zasede ta pi-javica in ubogi istrski Slovan, ki si mu pomogel do veljave i bogatstva, molči, trpi, plačuj in v svojej jančjej pohlevnosti hvali i spoštuj svojega tirana!

vselej je v vsem uspeval, ker ni nikedar delal brez razuma, ni se sramoval prilizjenosti kot sredstva in se je znal prilizovati.

Deset let potem, ko se je bil Ivan Andrejevič naselil v vasi, prišel je za štiri mesece v Lučinovko kot svitel gvardijski častnik — in v tem časi doglal je do tega, da je zmešal glavo resnemu starcu, očetu svojemu. Čudno! Ivan Andrejevič poslušal je radostno pripovedke svojega sina o nekojih njegovih zmagah. Njegovi bratje molčali so pred njim ter ga občudovali: kot kako višje bitje. Da, jedva da ga ni celo sama Ana Pavlovna bolj obljubila od vseh drugih otrok, ki so jej bili tako strastno, tako iskreno udani...

Vasilij Ivanovič prišel je v vas prvič radi tega, da bi zopet videl svoje sorodnike; drugič pa tudi radi tega, da bi čim več novcev dobil od očeta. V Peterburgu živel je šumno in javno ter napravil mnogo dolgov. Ni mu bilo lahko uravnati se s skopostjo roditelja, dasi mu je dal Ivan Andrejevič o jednem njegovem prihodu gotovo ogromno več novcev, kakor vsem drugim svojim sinovom v teku dvajsetih let, koje so preživeli v rodni hiši, a Vasilij ravnal se je po znanem ruskem pravilu: „jemlji in jemlji!“ Ivan Andrejevič je imel slugo z imenom Judič, ki je bil ravno tako visok, suh in molčeč

človek kakor njegov gospodar. Govoré, da je bil ta Judič deloma kriv čudnega obnašanja Ivana Andrejeviča napram Ani Pavlovni; pravijo, da je on odkril pregrešno zvezo moje prababice z nekim boljšim prijateljem mojega pradede. Gotovo se je Judič globoko pokesal svoje neumestne ljubosumnosti, ker bi si bilo težko misliti boljšega človeka. Njegov spomin je do tega trenutka svet vsem mojim dvorovim. Judič užival je neomejeno zaupanje mojega pradede. Tisti čas imeli so pomeščiki denar, a niso ga dajali hraniti v hranilnice temveč branili so ga sami v zabojih, v miznicah itd. Ivan Andrejevič zapiral je vse svoje novce v velik, okovan zaboj, kojega je imel pri sebi pod vzglavjem. Ključ do tega zaboja oddal je Judiču. Vsak večer, preden je šel spat, ukazal je Ivnu Andrejevič, da je odprl v njegovi navzočnosti zaboj in potrkal je s palčico po vrsti po vseh trdo nabasanih vrečicah, a v sobotih je z Judičem razvezaval vrečice in skrbno prešteval novce. Vasilij zvedel je o vseh teh okolščinah in vsplamtela je v njem želja, da vznemiri omenjeni zabojček. V teku petih ali šestih dni omeščal je Judiča, to je privel je ubogega starca do tega, da je mislil — kakor govore — da mladi gospod nima duše. Pregovoril ga je na ta-le način: Vasilij hliknil se je skrbnega in mračnega, dolgo ni hotel

odgovarjati na vprašanja Judičeva in slednjič dejal mu je, da je mnogo zaigral in da se bo končal — ako ne dobi od kake strani novcev. Judič je zaplakal, padel je pred njim na koleni, prosil ga, naj misli na Boga in naj ne pogublja samega sebe. Vasilij zaprl se je ne rekoč ne besede v svojo sobo. Čez nekoliko časa čutil je, da se nekdo previdno plazi k njemu; odprl je vrata in zagledal na pragu Judiča, bledega, trepetajočega, s ključem v roci. Vasilij je takoj vse razumel. Sprva se je dolgo časa branil. Judič trdil je s solzami: „izvolite, gospod! vzemite!“ Konečno bil je Vasilij zadovoljen. Zgodilo se je to v ponedeljek. Vasiliju prišlo je na misel, da bi novce, koje je vzel iz vrečic zamenil z ubitimi črepinjami. Računil je na to, da se Ivan Andrejevič potrkujot s palčico po vrečicah ne bo posebnostno zmenil za jedva opazno razliko glasú — do sobote upal je, da dobi novce ter jih zopet dene v vrečice. Kakor mislil, tako tudi storil. Oče v rešnici ni ničesar opazil. A do sobote Vasilij ni dobil denarja; upal je, da bo za vzete novce obigral nekega bogatega soseda — a nasprotno je on sam vse zaigral. Mej tem prišla je sobota; prišla je vrsta tudi na vrečice napolnjene s črepinjami. Mislite si, gospoda, začudenje, nejevoljo Ivana Andrejeviča!

(Dalje prih.)

Slovenci ob kranjskej meji smo v tem obziru srečnejši. Do zdaj vsaj bili smo obvarovani te zalege. Bodemo li tudi v bodoče, ne mogli bi z apodiktčno gotovostjo trditi. Vsaj doživimo da so včasih celo „odličnjaki“ s tako slepoto udarjeni, da brez srama trdijo: irredentarije je Slovan, pijavica je poštenjak, a ti rodoljub, ki bolje vidiš, nego mi hočemo, ti si nesramen! A — ne bodimo pesimisti. upajmo, da je taka momentana slepota ozdravljiva, toliko bolj, ker dobro poznamo uzrak, iz katerega izvira. Upajmo, da nas ljubezen do tlačenega naroda nesebične zjedini še v boji proti nepoštenosti!

Za to je potreba nujna. Kajti, ako smo bili obvarovani pred Karnjeli, prikazujejo se sem ter tja domači ljudje, ki se polaste njih recepta. In taki so silno nevarni našemu narodu! Pri tem, da mu gmotno zelo škodujejo, prete nam uničiti najblažje lastnosti naroda našega, ker spodkopujejo moralno, ukoreninjujejo korupcijo in omadežujejo čisto, pošteno ime Slovencev. Tem je napovedati boj, njih treba ožigosati, treba je povedati, kaj so, nesrečnemu ljudstvu, ki vsled tisočletnega robstva mnogokrat ne ve razločevati mej nesebičnim prijateljem in onim navideznim, kateremu je lastni žep — narod! V tem obziru videli smo v znanej pravdi, kak lep uspeh dosegel je „Slovenski Narod“ s pomočjo Bolških rodoljubov.

Spominajmo se torej prislovice Adam Smithove: „Nevednost je najdražja stvar v deželi“.

Iz Trsta 15. julija. [Izv. dop.] Kar je graje vredno, mora človek, ako bi tudi ne hotel, vendar le grajati. Že davno meni je na srcu bilo, da bi brez vsega sovraštva, brez vseh osebnosti, le nekoliko opazk napravil slavnemu odboru delavskega podpornega društva. Nihče v Trstu in sploh nikjer ne more trditi, da je to društvo brez pomena, nasprotno, baš v tem društvu se zbirajo vsi boljši narodnjaki, kojih skrb je delati v prispeli naroda našega v obče in društva samega posebej.

Ker se pa prevečkrat zgodi, da so narodnjaki prekratkovitni, in ker se prevečkrat sumničenja od strani udov napram odboru bagatelizirajo, primoran sem le male vrstice spisati in s tem opozoriti gospe odbornike na nekoje napake, ki se gode v tem društvu. Društvo obstoji že 6 let in več, pa vender kljubu večkratnemu opominu od resnih udov, naj si preskrbi blagajnico, v kojoj se ulaga vse društveno premoženje, je do danes vender še ni! — Ali se gg. odbornikom zdi v lesenem kostnu v zasobni hiši, v rokah priprostega delavca na železnici, dovolj varno premoženje društva, ki znaša nad gld. 13.000 reci: Trinajst tisoč goldinarjev? — Menim, da ne! Čemu se tedaj odlašati kupiti blagajnico. Nečem nikogar sumničiti, ali pogledite na zadnji čas, koliko je tatvin, kolika nevarnost za imetek sploh. Kdo bode vrnil društvu novce, ko bi zgoreli, ko bi tatovi ulomili? — To so jako važna vprašanja. — Kdo bode še potem zbral zopet toliko ljudij, da bodo kakor mravlje donašali v blagajnico? — Kdo bode odgovoren, ako ne odbor? Udje nekaj sumničijo, in odbor najboljši stori, ako blagajnico kupi, ter premoženje notri dene, da se ljudem jeziki zavežejo. — Ker se pa baš z nakupom blagajne toliko odlašajo, se pa skoro sumničenje opravičuje. — Gospodje odborniki bi tudi tajne seje morali tajne obdržati, ne pa po sejah onim, koji so obdolženi, in kar je tudi dokazano, da so društvene knjige prodali, razlagali, kaj se je z njimi zgoditi imelo, čeprav so tisti ljudje najbližji sorodniki denarničarja. Če so seje tajne, naj bodo tajne, ne pa raznašati vse slabosti drugih okolu. Imel bi še kaj povedati, ali ker so druge reči le bolj malenkostne pa za danes končam, z nadejo, da se bodo moje opazke nekoliko pretehtale in da se bodo strogo ravnalo z onimi, koji delajo škodo društvu s tem, da knjižnico raznašajo in borih par soldov, ki jih za knjige dobe, sebi v nečast obdrže.

Domače stvari.

— (Vprašanje z dežele.) Ker se pri nas ne dobé nemško-slovenski železniški listi, pisal sem v Ljubljano po nje, misleč, da vsaj trgovci in drugi, ki jih rabijo v naši stolici, odločno zahtevajo take, da jih bodem torej dobil. A odgovorilo se mi je, da v vseh trafikah Ljubljanskih, kjer prodajajo vrednostne znamke, nima na prodaj drugačnih, nego samo nemške! Kje ste, Ljubljanski „radikalci“, da kaj tacega trpite? Ona doba je minila,

ko smo morali deželani sami boriti se, ker je v srcu Slovenije šopirilo se tujstvo. Zdaj treba, da se narodna ravnopravnost iz sredine širi po deželah.

— (Podružnica sv. Cirila in Metoda) snuje se v Postojini. V ponedeljek pričela se je agitacija, a danes v petek broji število udov že 54 in sicer med njimi 16 ustanovnikov. Z izrednim veseljem upisujejo se narodne gospe in gospice, katerih imena hočemo o priliki obelodaniti.

— (Podružnica Ptujška) družbe sv. Cirila in Metoda brojila je do 1. dne t. m. 1 pokrovitelja, 18 ustanovnikov, 47 letnikov, 20 podpornikov in 1 dobrotnika, ki so doslej vkupe uplačali 295 gold. 50 kr., katera vsota je naložena pri „Ptujškem hranilnem in posojilnem društvu“.

— (Kolera.) Iz Trsta se brzojavlja v 15. dan t. m.: Od včeraj do danes opoldne 5 oseb za kolero zbolelo. — Z Reke pa se poroča v isti dan: V zadnjih 24 urah nobenega novega slučaja kolere. Izmej poprej zbolelih jeden umrl. Vsega vkupe je na Reki od 24. junija do 14. t. m. 69 oseb za kolero zbolelo, 41 umrlo. Žrtve kolere so večinoma izmej delavcev.

— (Letno izvestje nadgimnazije Ljubljanske) ima na prvem mestu g. J. Šubica izborni spis „Ljubljansko barje“, o katerem smo že govorili. Na drugem mestu pa je g. ravnatelj Šuman priobčil nekoliko opazek k Platonovi apologiji, ki bodo strokovnjakom dobro došle. Šolskemu izvestju povzamemo, da je obligatne predmete poučevalo 31 gg. profesorjev in suplentov, za neobligatne predmete pa jih je bilo petero. Dijakov bilo je koncem leta 750, mej temi 607 Slovencev, 131 Nemcev, 4 Italijani, 6 Hrvatov, 2 Čeha. Po veroizpovedanju bilo je 745 katolikov, 3 protestanti, 2 žida. Najmlajši dijak bil je 9 let, najstarejši 22 let star. Spričevalo z odliko dobilo jih je 75, prvi red pa 483; 107 je delati ponavljalni izpit, 55 jih ima dvojke, 23 pa trojke. Šolnine se je plačalo vsega vkupe 8579 gld., 128 dijakov imelo je študentske stipendije v skupnem znesku 11.484 gld. 61 kr. — Gimnazijski podporni fond imel je 561 gld. 82 kr. dohodkov, 561 gld. 49 kr. stroškov, premoženja 7825 gld. v obligacijah, 33 kr. pa v gotovini.

— (Poročilu I. mestne peterorazredne deške ljudske šole v Ljubljani) povzamemo, da je bilo na tej učilnici koncem leta 497 učencev (mej temi 488 Slovencev). Poleg tega pa jih je bilo v pripravljalnici za obrtniško šolo v I. oddelku 69, v II. oddelku 55. Pri tolikem številu je naravno, da imajo kljubu paralelkam nekateri razredi po 83, 88, do 90 učencev in da imajo gospodje učitelji, katerih je osmero (Gnjezdca, Travnar, Furlan, Josin, Maier, Praprotnik, Kummer, Bele) jako težavno breme. Učni uspeh je bil dober, kajti za višji razred je sposobnih 363, nesposobnih 128. Vso učnino plačevalo je 144 učencev, pol učnine 107, oproščenih pa je bilo 168. Poročilo je prav pregledno sestavljeno, želeli bi samo to, da so se z odliko sposobni učenci posebej označili.

— („Dolenjskih Novic“) izšla je 14. št. Vsebine: Beseda o zavarovanju življenja. — Obrtnija in rokodelstvo na Dolenjskem. — Kaj je novega? — Gospodarske stvari. — Dopisi. — Domače vesti. — Smešnice.

— (Gosp. prof. Becker) napravil je včeraj svojo prvo čarobno predstavo v gledališti, katero je bilo jako dobro obiskano. Predstavljal je mnogo „eksperimentov“, pri katerih se je posluževal nemškega, francoskega in ruskega jezika. Pri vseh točkah kazal je gospod profesor izredno spretnost in hitrost, vse izvajal je lepo in elegantno, vse mu je šlo takorekoč igranje. Posebno je občinstvu ugajalo, ko je profesor Becker iz malih praznih prtov izčaral 5 z vodo napolnjenih posod, v katerih so plavale zlate ribice, ko je jedno tako posodo vrgel kvišku in je hkratu izginila, potem pa eksperiment s kletko in tičem, neusahljiva steklenica, iz katere je točil vsakovrstne likerje, naposled pa še vino in pa eksperiment s čudotvornim kovčgom, v kateri je, dasi je bil zaklenjen in z vrvjo na vse strani prevezan, hipoma eskamotoval velikega slugo. Občinstvo je bilo s predstavo močno zadovoljno in je predstavljalca z mnogobrojnimi živiošklicami in ploskanjem odlikovalo. Prihodnja predstava je jutri zvečer in izvestno bode gledališče zopet v vseh prostorih polno.

— (Živinska cena) se na Štajerskem boljša, odkar je vreme ugodnejše. „Slovenski Gospodar“ pripoveduje, da se je dne 5. t. m. na sejm v Vojniku prignalo 1100 volov, ki so se večinoma za dobro ceno poprodali.

— (Ječe v Celji) so pronapolnjene. Doslej so pošiljali kazence, za katere neso imeli več prostora, v Laški trg v ječo, sedaj pa so začeli pošiljati jih v Gradec.

— (V Laškem trgu) napravili so nov most čez Savinjo. Jutri se bode potegnila železna konstrukcija na podstave.

— (Pri Letuši) v Savinjski dolini odprl se bode jutri popoldne mej 4. in 5. uro novi prekop, ki je 10 metrov širok in 670 metrov dolg. S tem prekopom pridobilo se bode 16 oral sveta in struga Savinje skrajšala se bode za 252 metrov. Zaporni nasip mej staro strugo in novim prekopom se ne bode, kakor navadno prekopaval, ampak razstrelil z dinamitom, ki se bode električno užgal.

— (Duhovenske spremembe v Lavantinski skofiji.) G. A. Ledenik nastopi dne 3. avgusta župnijo v Podsredi, g. Martin Matek, dosedaj na višjem kolegiji v Rimu in dr. cerkvenega prava, gre za kaplana v Žalec, izmej novomašnikov pa pride g. Fran Kačičnik za kaplana k sv. Barbari v Haložah, g. Jakob Kavčič na Ribnico, g. Andre Kešek pa v Negovo. G. Jarnej Pernat gre z Ribnice za kaplana k Mariji Snežnici in g. Anton Potočnik iz Zreč v Slov. Bistrico.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 16. julija. „Wiener Zeitung“ uradno javlja, da se je nadvojvoda Oton s saksosko princesinjo Marijo Josipino zaročil. Dalje objavlja cesarski patent, s katerim se deželni zbor tirolski v posvetovanje in sklepanje sklicuje v 22. dan julija.

Peterburg 16. julija. Ko so v četrtek pri nekem železničarji razkladali nakupljeno staro topničarsko gradivo, razpočila je granata, o kateri se je mislilo, da je že prazna, ubila 16 oseb, mej njimi 4 otrok, veliko jih pa ranila.

Celovec 15. julija. Deželna vlada ukrenila je za potovalce in blago, prihajajoče z Reke, iste naredbe, kakor za one iz Italije in iz Trsta.

Niš 15. julija. Vsa opozicija bila je včeraj v avdijenci pri kralji in je protestovala proti iztiranju posamičnih poslancev. Opozicija je izjavila, da ako vlada odgnanih poslancev nazaj ne pokliče, bode vsa opozicija skupščino ostavila in slednja ne bode več sklepna. Vsled teh reklamacij se bodo odgnani poslanci zopet v Niš nazaj poklicali in opozicija bode vsled tega za 6 glasov jačja.

Pariz 15. julija. Zasedanje parlamenta se je zaključilo. Vojni minister pozval je senatorja Lareinty-ja na dvoboj, ker mu je povodom odgovora na interpelacijo o iztiranju vojvode Aumalskega očital strahopetnost. Senat izrekel je svoje odobranje o postopanje vlade.

Pariz 15. julija. Predsednik Grevy čestital je pismeno vojnemu ministru generalu Boulangeru na dobrem uspehu včerajšnje revue-e. — Vojni minister imenovan je velečastnikom častne legije. — Duc d' Aumale odpotoval je danes zjutraj v Bruselj.

Dunaj 14. julija. Cesar podelil namestniku na Moravskem, grofu Schönbornu, veliki križ Fran Josipovega reda.

(To odlikovanje kaže, da so vse vesti o naspotstvih mej namestnikom in vlado, neosnovane. Uredn.)

Razne vesti.

* (Koliko je Bismarck težek.) Železni kancelar je tudi letos, prišedši v Kissingen, šel na tehtnico, ki je pokazala, da ima 208 funtov, torej za tri funte več, nego lani. Ko je leta 1874 prvič prišel v Kissingen, imel 207 funtov, potem pa je leto za letom debelil in leta 1879 imel je 247 funtov. Odkar ga je Schwenninger začel zdraviti, pa zgublja toľščo in leta 1883 imel je samo še 202 funta. Od tega časa pa se zopet po malem toľščo nabira.

* (Koliko je židov na svetu?) „Jahresbericht der jüdischen Archive“ für das Weltjahr 5647 pravi, da jih je 6.300.000. V Evropi je 5.400.000 židov, ki so tako razdeljeni: V Nemčiji 562.000, na Francoskem 63.000, v Avstro-Ogerski 1.644.000, (Galicija sama jih ima 688.000), Italija 40.000, Nizozemsko 82.000, Rumunska 263.000, Rusija 2.552.000 (od teh na Poljskem 768.000, v Turčiji 105.000 itd. V prvotni domovini, v Aziji jih je samo 300.000, v Palestini 25.000. Afrika jih ima 350.000, v Ameriko se jih je izselilo 250.000.

* (Koliko je pred 100 leti stalo pismo iz Amerike v Evropo.) Nemškemu

poštnemu muzeju poslal je te dni nekdo iz Dar-
guna znamenito starino, zavitek lista, ki je bil po-
slan leta 1760 iz Filadelfije v Sternberg na Me-
klenburškem podpolkovniku Pressentinu. Na zavitku
bili so poštni pečati Filadelfije, Londona, Calaisa,
Bruselja, Haaga, Amsterdama in Hamburga. Pismo
je bilo nefrankovano in po izkazu na zavitku moral
je adresat plačati 5 dolarjev in 12 šilingov poštne,
to je v našem denarju skoro 12 gl.

Tujci:

15. julija.

Pri **stenu**: Pl. Manussi z Dunaja. — Güssel iz
Prage. — Novak z Dunaja. — Grandi, Baroggi iz Trsta.
— Taucher, Krauss z Dunaja.

Pri **Malici**: Goldsand z Dunaja. — Jonke iz Ko-
čevja. — Lenardo z Dunaja. — pl. Lieb iz Celovca. —
Marangon, Jesenko iz Trsta.

Pri **cesarji avstrijskem**: Nučič iz Trsta.

Umrli so v Ljubljani:

11. julija: Marija Jerina, čevljarjeva hči, 17 mes.,
Poljanska cesta št. 18, za razkrojenjem krvi.

12. julija: Alojzija Dolničar, postreščkova hči, 1 leto,
Gospodske ulice št. 3, za ošpicami.

13. julija: Andrej Šetina, krojač, 43 let, Ulice na
grad št. 12, za jetiko. — Marija Kastelic, krojačeva hči, 6
let, Poljanska cesta št. 18, za ošpicami. — Janez Kunaver,
nabavnikov sin, 16 mes., Poljanska cesta št. 13, za bo-
žastjo. — Anton Lindner, uradnikov sin, 6 let, Ulice na
grad št. 2, za davico. — Julijana Herman, usmiljena sestra,
37 let, Kravja dolina št. 11, za jetiko.

14. julija: Janez Porenta, dekan, 40 let, Pred ško-
fijo št. 14, za jetiko.

15. julija: Pavla Železnikar, hišnikova hči, 6½ leta,
Sv. Florijana ulice št. 48, za davico.

V deželni bolnici:

9. julija: Fran Globokar, dninar, 21 let, za vuetjem
pluč. — Domenik Celestin, konduktor, 52 let, za kapom.

10. julija: Lucija Vrhovec, delavčeva žena, 78 let,
za starostjo.

12. julija: Anton Breclj, delavec, 26 let, za jetiko.

13. julija: Katar Berčič, gostija, 50 let, za jetiko.

14. julija: Jera Malenšek, mizarjeva žena, 34 let, za
žolčnico. — Ivana Jakopič, delavčeva žena, 41 let, za vnet-
jem možganov.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
14. julija.	7. zjutraj	735.64 mm.	17.4° C	sl. jz.	d. jas.	0.00 mm.
	2. pop.	732.94 mm.	25.7° C	sl. jug	d. jas.	
	9. zvečer	731.99 mm.	18.4° C	sl. jz.	d. jas.	
15. julija.	7. zjutraj	730.52 mm.	16.4° C	sl. szh.	obl.	7.60 mm.
	2. pop.	731.82 mm.	16.6° C	sl. jug	dež.	
	9. zvečer	734.06 mm.	16.2° C	sl. szh.	dež.	dežja.

Srednja temperatura 20.5° in 16.4°, za 1.5° nad in
2.6° pod normalom.

Dunajska borza

dné 16. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85	gld.	20	kr.
Srebrna renta	85	"	95	"
Zlata renta	118	"	90	"
5% marčna renta	102	"	—	"
Akcije narodne banke	874	"	—	"
Kreditne akcije	277	"	20	"
London	126	"	25	"
Srebro	—	"	—	"
Napol.	10	"	02	"
C. kr. cekini	5	"	94	"
Nemške marke	62	"	—	"
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	131	"
Državne srečke iz l. 1864	100	gld.	168	"
Ogrska zlata renta 4%	105	"	85	"
Ogrska papirna renta 5%	94	"	75	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	"	20	"
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	117	"
5% obč. avstr. 4% zlati zast. listi	125	"	25	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	"	—	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	"	90	"
Kreditne srečke	100	gld.	177	"
Rudolfove srečke	10	"	18	"
Akcije anglo-avstr. banke	120	"	114	"
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v	194	"	75	"

Tužnim srcem naznanjajo podpisane pretužno
vest, da je Bogu Vsegamogočnemu dopalo, našega
preljubega soproga, oziroma očeta, gospoda

LORENCA KOPAČA,
mesarja in hišnega posestnika,

po dolgej bolezni, v 59. letu njegove starosti, pre-
videnega s svetimi zakramenti za umirajočce, dné
15. t. m. ob 3. uri popoldne k sebi poklicati.

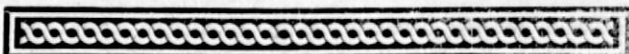
Truplo predrežega ranjcega se bode preneslo
v soboto 17. t. m. ob 1/2 6. uri popoldne iz hiše
sv. Petra nasip št. 47 na mirodvor k sv. Krištofu.

Predrežega umrlega priporočamo vsem sorod-
nikom, prijateljem in znancem v blag spomin in
molitev. (514)

V Ljubljani, dné 16. julija 1868.

Barbara Kopač,
soproga.

Marija Kopač,
hči.

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigo-
vničah knjiga:

Šaljivi Slovenec.

Zbirka najboljših kratkočasnic iz vseh stanov.

Nabral

Anton Brezovnik, učitelj.

12 pol v 8°. Mehko vezana 60 kr., franko po pošti 65 kr.

Gospod pisatelj, oziroma zbiratelj, mnogo dozdaj se nenatis-
nenih kratkočasnic gotovo ni imel malo truda pri zbiranju teh
kratkočasnic in smešnic, predno je vse nabral, jih opilil in potem
primerno razvrstil na vsak stan posebe. Gotovo mu bode vsakdo
hvaležen za njegovo delo, saj bode čitatelj podane smešnice prečel
marsikatero uro veselo, zginita mu bode za trenutek skrb za vsak-
danji piči kruh, razvedrilo se mu bode lice in telo njegovo pro-
šinjeno bode nove moči. Kar je sol jedilom, to je humor (šala)
življenju. «Humor zgubljen, življenje zgubljeno», pravi K. Bühler

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg

knjigotržnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

V večjem kraju na Gorenjskem prodaja se iz
proste roke (513—1)

posestvo,

priljavno za podjetja, obstoji iz 4 hiš, zlasti popolnem
solidne dvenadstropne gospodske hiše z 9 prijaznimi in
svetlimi sobami, prodajalnice, 2 velikima kletmi in dvema
kuhinjama, z vrtom, gozdom, valčnimi in fužinskimi deleži,
kovačijo in kar k njej pripada ter magacinom, skupaj ali
na drobno. — Več se izve na Bregu št. 8, II. nadstr.

Blizu Ljubljanskega mesta na Tržaški cesti

prodaja se (499—3)

hiša št. 28 z vrtom

v zdravi in najlepši okolici. Več o tem se izve pri posestniku.

V „NARODNI TISKARNI“ v LUBLJANI
sta izšli knjigi:
Pariz v Ameriki.
Roman. Francoski spisal René Leferre. Poslovali * *
Slat nominis umir. Ml. 8°, 535 strani. Stane 60 kr., po
pošti 70 kr.
Za dragocenim korenem.
Povest iz življenja kitajskih pogožnikov. Spisal A. J.
Maksimov. Poslovali J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane
26 kr., po pošti 30 kr.

Kuverte s filimo
priporoča po najnižji ceni
„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani.

V soboto 17. in v nedeljo 18. julija
bosta (516)

v deželnem gledališču

pri vilinske razsvetljavi odra

2 veliki extra-gala-predstavi,

vsaka s popolno novim programom.

Profesor

BECKER,

slavnoznameniti carsko
ruski dvorni pre-
stidigitateur,

bode pri vsakej pred-
stavi izvajal velike sen-
začne komade v 3 raz-
ličnih oddelkih.

Mej drugim:

Novo! Novo!

Becker-jeva anti-
spiritistična seja,

ali

tajnosti antispiritistične sile.

Največji senzačni eks-
periment!

Natanoneje povedo plakati. — Začetek ob 8. uri.

Dobro ohranjen klavir

se prav po ceni prodaja.

Več se izve v Nemških ulicah št. 4, I. nad-
stropje, čez hodnik. (484—3)

CHAMPAGNE
AYALA & Co.
Glavna zaloga v Ljubljani pri
g. PETER LASSNIK-u.
Varstvena znamka.

Prodaja starih vin lastnega izdelka.

V kardinalsko nadškofijski kleti v
Vugrovci prodaja se 800 veder alodijalskega vina zaradi
pomanjkanja prostora. (487—2)

Kateri želé kupiti, naj se obrnejo na
oskrbništvu kardinalsko nadškofijskih veleposestev
v Zagrebu, Lahiške ulice št. 75.

Od visoke vlade
švedskega kralja
privilegirani
Njeg. Veličanstva
dr. Fr. Lengyel-ov
Brezov balzam.

Že sam brezov sok, kateri teče iz breze, ako se navrtja njeno deblo, je od
pamteveka znan kot najizvrstnejše lepoto; ako se pa ta sok po predpisu izumi-
telja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.

Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že
drugi dan neznačne luskinke od polti, ki postane vsled tega čisto
bela in trda.

Ta balzam zgladi na obrazu nastale gube in kozave pike ter mu daje mla-
dostno barvo; polti podeluje beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege,
žoltavost, ogerce, nosno rudečino, zajedce in druge nesnažnosti na polti. Cena
vrču z navodom vred 1 gld. 50 kr.

Zaloga v Ljubljani pri Jul. pl. Trnkoczy-ji, lekarnarji; glavna zaloga
na Dunaji pri W. Henn-u. (29—7)

ANATOMIČNI MUZEJ

na cesar
Josipovem trgu.

Odprt samo še do
nedelje. (515—1)

Ustopnina 20 kr.